

68. Sive enim ipsum momentum, quo Spiritus sanctus voluntatem hominis per verbum auditum aggreditur, & jamjam in ea conversionem efficit, consideres: sive gratiam divinam expendas, qua sola novos motus in voluntate accendit. & ex mala bonam, ex repugnante obedientem præstat: sanè voluntatem, ut subjectum patiens, respectu causæ efficientis, passivè se habere manifestum est.

69. Neque verò propterea nullum inter hominem, & truncum sive saxum relinquitur discrimen, aut ideò hominis conversionem, modo quodam coactò aut violento fieri, statuendum fuerit.

70. Nam 1. Neque truncus, neque saxum, aut ulla aliqua irrationalis creatura convertitur unquam: sed homo lapsus: 2. etsi Spiritus sanctus invenit naturam repugnantem: ipse tamen in Conversionis actu magis magisque ex nolente facit volentem, ex repugnante obedientem.

71. Cujus differentia intuitu, nonnulli Theologi Aptitudinis & capacitatis elogium homini tribuere non exhorruerunt: non quidem sensu Pelagiano aut Synergistico: sed hoc duntaxat respectu, quòd Homo est subjectum *ικανόν*, vel, ut Philosophi loquuntur, subjectum habile conversionis, quod videlicet potest converti & capax conversionis: non quidem ex se, sed ex operatione Spiritus sancti.

Quam